

Onvoorwaardelijke liefde

1^e zondag in de veertig dagen tijd – 18 februari 2018

Bij Genesis 21 : 14 -19 en Marcus 1 : 12 – 15

Afgelopen woensdag is de veertig dagen tijd begonnen. We tellen veertig dagen tot aan Pasen. Vanaf afgelopen woensdag tot Pasen zijn meer dan 40 dagen, maar de zondagen tellen niet mee in de veertig dagen. Want de zondagen blijven Paasdagen.

Vroeger werd deze tijd voor Pasen ook wel de lijdens tijd genoemd en waren er zeven lijdenszondagen.

En als we denken aan wat sommige christenen moeten doorstaan omdat ze vervolgd worden, dan krijgt dat woord lijdens tijd weer een heel andere actualiteit.

Straks in het filmpje van Kerk in Actie horen we over Syrische christenen die moesten vluchten.

En zeggen wij dan soms niet te makkelijk dat wij in deze veertig dagen tijd Jezus volgen op zijn weg.

Overall ter wereld zijn er mensen die Jezus volgen op zijn weg.

En voor sommigen betekent dat vervolging, vluchten. Wij denken over de dood van Jezus aan het kruis en weten dat Hij vandaag weer wordt gekruisigd in zijn kinderen.

Als wij onze veertigdagentijd ingaan, hoeven we niet te vrezen voor ons leven. Wel weten we ons in deze veertigdagentijd verbonden met onze broeders en zusters.

En brengen ons in herinnering dat Jezus volgen werkelijk het kruis dragen kan zijn.

Misschien verliezen we ons hier in eigen land wel teveel in discussie over de toekomst van de kerk, en ja die is zorgelijk,

maar we leven wel in een land waar vrijheid van godsdienst van grote waarde is.

Waar gaat het dan wel om als wij Jezus willen volgen?

Wellicht dat de veertigdagentijd kan daarbij kan helpen. Als een tijd voor meditatie, inkeer en gebed. Om zo dichterbij Jezus te komen. Dichterbij zijn liefde voor ons. Dichterbij zijn weg van verzet en overgave. Om zo ruimte voor God in ons bestaan te maken en daarmee dichterbij de kern te komen van ons bestaan.

Soms kiezen mensen er dan ook voor om in deze periode van bepaalde dingen af te zien. Een vorm van vasten, die je lijfelijk voelt. Want, is de gedachte daarbij, wat alleen in je hoofd gebeurt, dreigt vaak te blijven zweven. Als het ook wat voor je lichaam betekent, landt het beter in je leven. Vasten: het is bedoeld als minderen om het echte meer toe te laten. Ik denk dat het goed is dat ieder dit zelf in kan vullen. Anders dreigt het al snel een wettische regel te worden. De associatie die ieder bij dit vasten heeft en de speciale reden van het waarom is vrij in te vullen. Minderen omdat we de schepping aan het leegzuigen zijn of omdat we in weelde baden waar anderen moeten bedelen om in leven te blijven.

Lijdenstijd. Veertigdagentijd.

We volgen Jezus op zijn weg.

En vandaag horen we over zijn verblijf in de woestijn.

Het verhaal van Jezus' beproeving in de woestijn direct na de doop.

En daarbij lezen we ook het verhaal over Hagar. Twee heel verschillende gebeurtenissen, elk met een eigen verhaal. Maar beide spelen zich af in de woestijn en in beide verhalen spelen engelen een belangrijke rol.

Hagar: de woestijn is zij ingestuurd. Door Abraham de vader van haar kind. En welke vragen zullen er door haar hoofd spoken? Waar kom ik vandaan? Wat is de weg die ik tot nu toe heb afgelegd? En waar ben ik naar toe op weg? Wat is mijn doel. Nu en met mijn leven?

Hagar weet precies waar ze vandaan komt: van Sara, van die vrouw die haar pest en vernedert. Bij Sara is ze nu vandaan. Maar waar ze naar toe gaat? Wat haar doel is? Nu is ze daar midden in de woestijn en het water dat ze meegekregen had is op. Haar kind zal straks sterven van de dorst, dat kan ze niet aanzien. Daar gaat ze verderop zitten. En ze hilde bittere tranen. En dan lezen we dat God haar jongen hoort kermen en dat een engel haar toeroept: Maak je geen zorgen. Het zal allemaal goed komen.

Wat zal Hagar toen gedacht hebben? Zou ze het meteen geloofd hebben? Ze had al eerder een engel ontmoet die haar op haar levensweg had geholpen, toen zij als zwangere slavin was gevlucht. Toen had de engel gezegd dat ze weer terug moest gaan naar Sara. Nu gaat dat niet gebeuren, maar zorgt de engel ervoor dat haar ogen open gaan en dat ze een waterput zag. Haar ogen worden geopend. De engel geeft een richting aan haar leven.

Zwaar beproefd werd Jezus die 40 dagen in die afschuwelijke woestijn.

Uiterst sober is Marcus in zijn beschrijving van deze episode uit Jezus' leven. Uit de context van zijn verhaal kunnen we opmaken dat Jezus voor een belangrijke fase in zijn leven staat. Hij zal keuzes moeten maken: Gaat Hij de weg die God Hem wijst?

Het bijbelse begrip 'woestijn' is een plaats en tijd van bezinning om na te denken over wat echt van belang is. Een loutering om daarna je taak in de wereld weer op je te nemen. Zo gaat ook Jezus, na een periode van inkeer, naar Galilea en vraagt mensen om samen met hem zijn taak, de verkondiging van Gods betrokkenheid bij mensen, uit te voeren.

Jezus verblijft in de woestijn, veertig dagen lang. Vast ook gebrek aan water. En Hij leefde er temidden van wilde dieren. Wat moeten we ons daar bij voorstellen? Echte dieren?

Of zijn het meer de dromen en spookbeelden die een mens kunnen achtervolgen?

Nu is de woestijn niet de plaats waar je veel wilde dieren tegenkomt, zeker geen grote. Maar waarschijnlijk bedoelde Marcus dit dan ook niet letterlijk.

Hij wilde aan zijn toehoorders duidelijk maken, dat Jezus verscheurd werd door angst en twijfel, dat Hij zich bedreigd voelde, onveilig, zoals in een woestijn.

Welke wilde dieren' zijn er die ons belagen?

Daar hoeven we vast niet lang over na te denken.

'Wilde dieren' die ons belagen zijn toch de angst en de wanhoop, die ons om het hart slaan als we denken aan dat afschuwelijke geweld, aan mensen in bittere kou, aan ziekte om ons heen.

Zoveel vragen die ons moedeloos maken, omdat er nauwelijks een oplossing voor handen is. De 'wilde dieren': ze brullen en schreeuwen ons dagelijks toe vanaf de voorpagina's van de kranten. Maar Godzijdank treffen

we ook engelen aan op onze weg.
Misschien wel als mensen die verrassende dingen doen.
Iets wat we niet hadden verwacht en toch gebeurt. Een
bemoedigend woord. Een blijk van waardering. Een
mens die een mede-mens helpt. Iemand die voor een
ander de naaste is. Handen ne voeten geeft aan
onvoorwaardelijke liefde.

De wilde dieren en de goede engelen lijken kat en muis
met ons te spelen. En als je niet oppast kan zoiets je hele
leven duren. Maar dat hoeft niet. Het kan anders.

Marcus vertelt weliswaar niet hoe Jezus zijn besluit
genomen heeft, maar dat én welk besluit hij nam wordt
duidelijk als hij vertelt hoe Jezus naar Galilea gaat om
dáár Gods goede nieuws te verkondigen, - en dit is wat
hij zei:

De tijd is aangebroken,
het koninkrijk van God is nabij:
kom tot inkeer en hecht geloof
aan dit ... goede nieuws.

Het koninkrijk van God nabij. Méér engelen dus dan
wilde dieren, - althans in de verkondiging van Jezus: kom
tot inkeer en hecht geloof aan dit goede nieuws.

Is dat niet deze goede boodschap: dat de wilde dieren het
uiteindelijk nooit van de engelen zullen winnen?

In de woorden van Jezus klinkt heel eenvoudig de oprechte vraag aan ons om geloof te willen hechten aan dit goede nieuws.

Als leidend thema bij deze 40 dagen tijd heeft Kerk in Actie: Onvoorwaardelijke liefde. Hagar wordt genoemd als een moedige moeder met onvoorwaardelijke liefde voor haar kind. En we zien in haar verhaal ook Gods onvoorwaardelijke liefde. Door een engel wordt zij weer op weg geholpen.

En ook in Jezus'leven zien we onvoorwaardelijke liefde voor al die mensen, die hunkeren naar Gods Koninkrijk.

Zo beginnen wij aan de veertigdagentijd. Dagen van bezinning op wat er wezenlijk toe doet.
Een tijd van inkeer tot onszelf.

Maar ook van toekeren tot anderen en daarin ook tot dé Ander, God.

Een tijd om onvoorwaardelijke liefde te tonen.

End at we ons in deze dagen gedragen weten door Gods liefde en de nabijheid van engelen.

Loosdrecht, Gereformeerde Kerk
ds. Hillegonda Ploeger